

Kuva Jyrki Toivanen

Varusteita vapaaehtoisille

Vapaaehtoisten joukko pyörittää isoa osaa seurakuntatyöstä. Mahdollisuuksia löytyy niin satunnaisesti apuaan tarjoaville kuin pitempiaikaisesta pestistä kiinnostuneille.

Työkalut tulevat tehtävän mukaan ja niitä on joka lähtöön esimerkiksi kerhojen ohjaajille, Yhteisvastuukerääjille, kuorolaisille, tempausten ja myyjäisten valmistelijoin.

Vapaaehtoistyöstä keskiaukeamalla.

www.porievl.fi

Perustietoa ja ajankohtaista asiaa Porin seurakuntien kotisivuilla Internetissä osoitteessa www.porievl.fi.
Verkkosivuilla voit tutustua Porin kirkkoihin, seurakuntien toimintaan ja palveluihin. Mahdollisuus kysymyksille ja kommentteille.

www.porievl.fi

Vapaaehtoisena seurakunnassa

Tavallisen ihmisen taidoilla

Porin seurakunnista löytyy parisataa erilaista pienryhmää, kuten lasten, varhaisnuorten ja nuorten kerhoja, kuoroja, aikuisten toimintapiirejä ja työtupia. Suuri osa niistä toimii vapaaehtoistyön voimin.

Lisäksi monenlainen auttamyö, suuret ja pienet tapahtumat ja tempaukset tarjoavat vapaaehtoistehäviä satamäärin.

Lähtisitkö kokiksi tai kuorimaan perunoita lähetyslounaalle tai valmistelemaan myyjäisiä? Tai pyhäkoulunopettajaksi, kerhoharjoitajaksi, Mummun Kamarin kahvikaisaksi? Tai kenties Yhteisvastuukerääjäksi, Palvelevaan puhelimeen päivystäjäksi, diakoniatyön lähimmäispalveluun, raamattupiiriin, kuoroon, konserttiohjelmia myymään. Tai kenties vasaran varteen rakentamaan suurta tapahtumia.

Taitoja on jokaisella ja mieluisia osallistumistapoja löytyy itse kullekin. Yhdessä tekeminen tuo iloa, joka voittaa yksinolon tai antaa voimia muutoksen kiireiseen elämään. Kirkkosanomien on poiminut muutamia esimerkkejä.

Korjausmies Raimo Aalto:

Jumala ei jää velkaa

Porin Teljän seurakunnan evankeliumityön johtokunnan puheenjohtaja Raimo Aalto on maallikkona saanut kantaa vastuuta monissa eri tehtävissä, viimeksi Alfa-kurssin vetäjänä.

”On se ihmeellistä, että jos jotain itsestään antaa, saa varmasti monin verroin takaisin. Jumala ei jää koskaan velkaa”, sanoo Raimo.

Sota-ajan lapsi

Raimo Aalto syntyi sota-vuonna 1940 Nakkilassa. Sodasta hänellä ei ole muita muistikuvia kuin kukkapaikkien helinä silloin, kun Porin pommitettiin. Raimon lapsuus oli sairautensa säilyttämää. 11-vuotiaana poikasena hän joutui niveltulehduksen takia kolme vuotta Satalinien tukerukloosiasairaalaan.

Ammattikoulun jälkeen Raimo pääsi laitosmiesoppilaaksi Ulvilan kutomoon, myöhemmin Outokumpuun, jossa hän toimi eri tehtävissä: vetotyökalujen hiojana, voiteluhoitajana ja korjausmiehenä. Tällä hetkellä hän on ”eläkeputkessa”.

Raimon työskennellessä Ulvilan kutomossa hän tapasi tulevan vaimonsa **Raija Mattilan**, joka toimi hoitopulaisena kehitysvammaisten hoivakodissa Ulvilassa. Pariskunta avioitui, ja heille syntyi kaksi lasta.

Uskoon kotikirkossa

Raimo Aallon äiti oli uskova, ja Raimokin kävi kirkossa vanhasta tottumuksella. Yhteinä sunnuntaina 70-luvun lopulla Teljän silloisen kirkkoherran **Pauli Vuolan** sanat osuivat sydämeen.

Vuola sanoi, että moni teistä on käynyt kymmeniä, ehkä satoja kertoja kirkossa ja lähtenyt yhta tyhjänä takaisin kuin on tullutkin. ”Nyt sinun ei tarvitse lähteä tyhjänä”, sanoi pappi kutsuessaan ihmisiä alttarille ehtoolliselle.

Raimo otti kutsun vakavasti ja tuli uskoon kotikirkkoonsa alttarilla ilman isompia jär-

Raimo Aallolle lähetyskäs-kyn toteuttaminen ei ole väkijästä. Teljän seurakun- nan evankeliumityön johto- kunnassa hän on saanut toteuttaa omaa kutsumus- taan. Hän on lupautunut myös Kyllä Elämälle -tapahtuman valmisteluun.

tyksiä. Jotain kuitenkin muutui: tuli kova into hengellisiin asioihin. Sanan nälän tyydyttämiseksi Raimo kävi pikimmiten ostamassa oman Raamatun.

Ei kulunut montaa vuotta, kun pastori **Markku Sumia** seurakunnan ruskamatkalla sai houkutteluksi Raimo Aallon raamattupiiriin vetäjäksi. Siinä tehtävässä tulee pian kulu-neeksi kaksikymmentä vuotta. ”Piiriläisten kanssa on ke-vään syksyn käyty laulamassa vanhainkoti Honkalassa. Ke-sällä on järjestetty pihaseuro-ja”, Raimo kertoo.

Lähetys rakkaaksi

Teljän seurakunnan evan-geliumityön johtokunnassa Raimo Aalto on päässyt suun-nittelemaan ja järjestämään ti-laisuuksia, joissa ihmiset voi-vat tulla uskoon. Hän oli mu-kana muun muassa Missio Po-rissa ja yhden bussimatkan ku-teenä myös Missio Helsingis-sä.

Ensi syksynä on tulossa Sa-takunnan evl. Kansanlähe-tyksen ja Porin seurakuntien järjestämä ”Kyllä elämälle”-tapahtuma, jonka valmisteli-

hin Raimo Aalto niinkään on lupautunut.

”Olen yrittänyt toimia Kris-tuksen lähetyskäsken mukai-sesti. Se ei kuitenkaan ole ollut minkäänlainen rasite tai taak-ka, vaan päinvastoin. Lähetys-käsken on tullut minulle rak-kaaksi.”

Evankeliointitapahtumissa tarvitaan aina paljon käsiä ja jalkoja. Raimo Aalto on mies paikallaan ”miesten töissä”: penkkien kantajana, koku-jien rakentajana, telttojen purkaja-na, järjestysmiehenä, yövarti-jana yms.

Raimo Aalto kuului jossakin vaiheessa myös Väinölin piirineuvostoon, ja seurakunta-neuvoston kokouksiinkin hän pääsi usein varaedustajan pai-kalta. Siellä mies kuitenkin huomasi, että hänen paikkansa on pikemmin kentällä kuin ko-kouksissa.

Kasvaa Alfa-kurssilla

Raimoa on helppo lähestyä ja siksi hän sopii hyvin sielun-hoidollisten pienpiirien johta-jaksi. Viime syksynä hän oli yhden pienpiirin maallikko-
vetäjänä Alfa-kurssilla, joka pidettiin Teljän seurakun-
nassa.

Kurssin suosio ylitti odotuk-set. Kaikki halukkaat eivät mahtuneet kurssille, sillä vain 60 ensimmäistä voitiin tällä kertaa ottaa mukaan.

Alfa-kurssi kokoontui kym-menenä peräkkäisenä tiistai-il-tana. Iltaalan ja opetuslue-nnon jälkeen jatkettiin pien-ryhmiin. Raimo Aalto oli yh-den pienryhmän vetäjänä yh-dessä **Esa Kuusisen** ja **Tiina Losoin** kanssa. Vaikka pien-ryhmässä oli todella erilaisia ihmisiä, yhteishenki oli alusta lähtien hyvä, ja kaikki kokivat saavansa jotakin yhteistä keskustelusta, yhdessäolosta ja rukouksesta.

”Se oli itsellenikin kasvun paikka”, kertoo Raimo Aalto.

Marjaana Perttula

kuva Jyrki Toivanen

Mummun Kamarista sisältöä elämään

Mummun Kamari on seura-kunnan vapaaehtoisykeskus. Se sijaitsee Eteläpuistossa.

Mummun Kamari välittää vapaaehtoisia lähimmäispalve-luun. Ajatuksena on vastata ihmisten yksinäisyyteen ja tur-vattomuuteen. Lähimmäispal-veluja mutta ei korvaa niitä.

Mummun Kamarissa on myös kahvilatoimintaa, sekä monenlaista muuta ohjelmaa. Siellä työskentelee tällä het-kellä 80 vapaaehtoista, joista suurin osa on eläkeikäisiä.

Työelämästä poissaolun jälkeen vapaaehtoistyö tuo li-sää sisältöä ja merkitystä elä-mään.

Vapaaehtoisille järjestetään koulutusta, tukemista ja virkis-työtoimintaa. Lähimmäispal-velu voi käytännössä olla esi-merkiksi saattoapua kauppaan

tai lääkä-riin. Se voi olla myös seuranpi-toa tai ystä-vänä ole-mista.

Työ perustuu vapaaehtoi-suuteen ja sitä tekevät tavalli-set ihmiset omien mielenkiin-tonsa kohteiden ja jaksamisen-sa mukaan. Asiakkaina ovat useimmiten vanhuksat ja vam-maiset.

Vapaaehtoistyöstä saa ”palkkaa sisälle”

Yksi vapaaehtoistyönteki-jöistä on **Raili Enges**, joka on ollut Mummun Kamarin toi-minnassa mukana siitä saakka, kun se seitsemän vuotta sitten perustettiin. Railin kimmoke

vapaaehtoistyöhön oli halu auttaa. Hän aloitti vapaaeh-toiskoulutuksella ja alkoi sen jälkeen tehdä työtä. Raili ker-toi, että hän tunsi työtä heti omakseen ja se lisäsi tarpeelli-suuden tunnetta.

”Tulee hyvä olo, kun on tul-lut tehtyä jotakin hyvää. Työn tekemisestä saa rahapalkkaa sisälle.”

Railin suosikkeja vapaaeh-toistyössä ovat keittiöaskareet ja erityisesti myyjäiset.

Raili ei koe työtä raskaana, sillä sitä voi tehdä oman jaksami-sen mukaan ja onhan hän viihtynyt Mummun Kamarin toiminnassa jo monta vuotta. Vuosien varrella Raili on saanut muista vapaaehtoisista hy-viä ystäviä, jopa sydänystä-vänkin.

Sari Kuusisto

Kuorosta uusi harrastus

Kaikenikäisille laulunhaluisille löytyy harrastusmahdollisuus seurakuntien kuoroista. Kirkkokuorojen lisäksi myös eläke-läisille, lapsille ja nuorille on omia ryhmi-ään.

Näin alkuvuodesta voi hyvin liittyä mu-kaan. Harjoitusajat löytyvät tästä listasta.

Keski-Porin kirkkokuoro keskiviikkoisin klo 18.30 palvelukeskuksessa, joht. Paavo Pitkäranta p. 6327 962.

Ruosiemen seurakuntakuoro maanan-taisin klo 18.30 Ruosiemen kirkolla, joht. Juhani Kempainen p. 6410 879.

Teljän kirkkokuoro torstaisin klo 18.30 Teljän kirkko, joht. Paavo Rusava p. 6770 227.

Teljän kamarikuoro maanan-taisin klo 17.30 Väinölin kirkko, joht. Heli Lehtonen p. 6462 448.

Länsi-Porin kirkkokuoro maanan-taisin klo 19 Länsi-Porin kirkko, joht. Antti Koi-visto p. 6416 993.

Maijun kerhoissa kuusikymmentä pikkukokkia

Seurakunta tarjoaa mm. kerhoja ja leirejä ala-asteikäisille. **Maiju Lammela** on pitänyt kokkikerhoa puolentoista vuoden ajan Pietiemen seurakun-tatalolla. Sen lisäksi 17-vuo-tias Maiju on toiminut isosena ja ollut vetämässä viikonlop-puleirejä 7-12 -vuotiaille.

”Isosena olo oikeastaan joh-ti kokkikerhotoimintaan. Nuorisonohjaaja **Päivi Ranta** ehdotti tällaista ja olin heti kiin-nostunut asiasta”, Maiju Lam-mela kertoo.

Kolmas tärkeä kokkikerhon hengerä on Päivin viransijai-nen **Iloa Kontinen**, joka mm. hankkii reseptit ja pitää alkuhartauden.

Noin 60 vinkasta kokkailijaa on jaettu neljään ryhmään, joista jokainen pääsee kauli-men varteen kerran viikossa. Parituntisen aikana tehdään vaikkapa pizzaa, pikkuleipiä tai joulutorttuita. Taidosta ja in-nokkuudesta ei Maijun mu-kaan ainakaan ole puutetta.

Palkitseva harrastus

Maiju Lammella on ker-hosta vain hyviä kokemuksia.

”Ensinnäkin tykkään lapsis-ta, niiden kanssa on kivaa tou-huta kaikenlaista. Lasten ener-gisyydestä saan itseenkin ener-giaa.”

Maiju kokee kerhon ohjaa-misen pikemminkin tärkeänä harrastuksena kuin työnä.

”Raskasta tämä ei mielestä-ni ole, pelkästään palkitse-
vaa”, Maiju kuvailee.

”Tunnen olevani hyödylli-nen. Kerho on kuitenkin tär-keä harrastus näille tytöille, niin kuin minullekin.”

Maiju Lammella on kokki-kerhosta hyviä kokemuksia.

Kerhotoiminnan lisäksi Maiju Lammelan aika kuluu koulun, kavereiden ja toisi-naan aerobicin parissa. Ensi vuoden ylioppilaskirjoitukset menevät hyvin todennäköises-ti kokkikerhon edelle, mutta ainakin tämän kevään Maiju aikoo pysyä mukana kerhon kuviossa.

”Ei tietenkään ole poissul-jettua, että jatkaisin kerhotoi-mintaa tai tekisin sitä enem-miänkin. En ole vielä ehtinyt kunnolla ajatella asiaa”, Maiju miettii.

”Tällä hetkellä kuitenkin tuntuu, että ensi vuonna on jo aika antaa tilaa nuoremmille.”

Teksti ja kuva Siina Repo

Porilaisilla on ollut mahdollisuus ottaa osaa Tuomasmessuun jo yhdeksän vuoden ajan. Syyskaudella messu järjestetään kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina ja kevätkaudella kuukauden kolmantena.

Tapahtumaan ovat tervetulleita seurakunta-laiset aina vauvasta vaariin. Tuomasmessu on musiikkipitoinen tapahtuma, ja niinpä paikalla on joka kerta innokas ryhmä tuo-maskuoron esilaulajia.

Tuomasmessuja on pidetty Helsingissä vuodesta 1988. Porin Tuomasmessu on tullut vasta Helsingin ja Tampereen jälkeen. Porilaiset vierailivat Helsingin ja Tampereen mes-suissa ja saivat idean: miksi ei Porissakin pidettäisi Tuomasmessua.

Kirkkoherra **Kari Erkkola** lähti ideoimaan Tuomasmessua Keski-Porin kirkkoon. Alussa oli mukana pieni esi-lauluryhmä ja vapaaehtoisia seurakuntalaisia. Pikkuihin vapaaehtoisien ryhmä kasvoi ja Tuomasmessua ruvettiin jär-j-

Tuomaskuoro toimii messujen esilaulajana. Pianon ääressä kanttori Päivi Holkko, vasemmalta Elina Erkkola.

jestämään säännöllisin väli-ajoin vapaaehtoisten seurakun-talaisten voimin.

Messun jälkeen kokoontuu Tuomapiiri, jossa valitaan seuraavan messun järjestäjät.

Sairaalavapaaehtoiset sopivat tehtävistään yhdessä henkilökunnan kanssa. Vasemmalta Terttu Välineva, Anni Kulmala, Arja Fager, pöydän päässä Irma Puska, Tarja Viitanen, Marja-Liisa Halava ja oikealla edessä Katja Pekkarinen.

Vapaaehtoisesti sairaalassa

Vapaaehtoisesti sairaalassa ja mielellään kuvaa sairaala-kummien tunteja. Vapaaeh-toistyö on siltä sairaalan maa-ilmaan, potilaana olevalle kuin tuulahdus, mikä tekee arjesta juhlan. Vierailija tuntee ole-vansa tervetullut ja odotettu.

Perinteistä diakoniaa

Sairaalavapaaehtoisen toi-menkuva nousee suoraan Jee-suksen sanoista: ”olin sairaa-na ja te kävitte minua katso-massa”.

Työmuodolla on paikallises-tikin pitkät perinteet. Nopeasti laskien sairaalakummit ja vastaavat vapaaehtoiset ovat olleet Porin kaupunginsairaalan henkilökunnan ja potilai-den apuna jo kymmeniä vuo-sia.

Sairaalavapaaehtoinen si-toutuu vain yhteen tehtävään

kerrallaan, mikä on oleellinen ero verrattuna potilasystävänä toimiessa. Omia menoja ei tar-vitse suunnitella harrastuksen mukaan, vaan saa olla mukana juuri silloin, kun itselle sopii.

”Tuntuu siltä, että aina sopii, kun soitan yhdyskyläniä toi-mivalle **Anni Kulmalalle**,” in-nostuu pitkäaikaisosastojen askartelunohjaaja **Tarja Viita-nen**.

Yhteistyö on luonut sairaalan pitkäaikaispotilaille ver-koston, jonka avulla molem-puolista osapuolta, niin potilas kuin vapaaehtoinen, saavat yh-dessä kokea jotain sellaista, mihin muuten ei ehkä tulisi lähdeä.

”Sairas terveen parantaa”

Joskus sairaalan kynnyks voi tuntua hyvinkin korkealta, kun

joutuu kohtaamaan auttajana olemisen rajallisuudet.

Oman läheisen hoitaminen antoi aikanaan lähtökohdan ja eväät **Marja-Liisa Halavalle** ja **Terttu Välinevalle** lähteä mukaan.

Sairaalalan toiminta on aina suunnitelmallista. Henkilö-kunnan täytyy tietää, milloin ja missä asioissa vierailijat lai-toksessa liikkuvat.

”Työyhteys on synnyttänyt luottamuksen ja tietoisuuden, mitä potilas odottaa. Usein on saanut kiitollisena todeta, mi-ten hyvää huolta myös vapaa-ehtoistoista pidetään”, kiteyttää Anni Kulmala.

Monipuolista

”Harvoin tulee ajatelleeksi, miten yksinkertaisista asioista voi saada niin paljon iloa. Yksin tuskin tulisi lähdeä

ongelle tai mattopyykille joki-rantaan, saunomaan Silokäl-liolle, puhumattakaan jazzka-dusta, silakkamarkkinoista tai vanhusten juhlasta Promenadi-keskuksessa. Jos jostain voi sanoa, että jokainen päivä on erilainen, niin juuri näin on sairaalan vapaaehtoistoimin-nassa”, toteaa Marja-Liisa Ha-lava.

Palautteen saa välittömästi, kun potilas jonkun tapahtuman jälkeen alkaa kertoa omalle hoitajalleen, mitä hän oli ko-kenut. Sairaalalan arkeen oli tul-lut juhlahetki.

Sairaalavapaaehtoiseksi voi tulla, jos on valkka vain kerran vuodessa yksi tunti aikaa jakaa omasta ajastaan potilaana ole-van kanssa.

Hannu Salonoja

Musiikilla mausteet Tuomasmessuun

myöten, vaan tärkeintä kuoroissa on laulamisen ilo.

Kuorolaiten ei tarvitse ottaa painetta harjoittelimesta tai aina välttämättömästä paikal-laolasta. Tuomasmessussa, ihan yksinäisiä kuoroissa ei olla, kuorolaiset laulavat sekä sopraanoa että alttoa. Ohjel-misto on osittain samanlainen joka kerta, jotta seurakunta py-syy mukana laulamassa. Lau-lut ovat Tuomaslaulukirjasta, joita riittää messun ajaksi myös seurakunnalle.

Tuomasmessun kanttorina toimii **Päivi Holkko**, mutta mukana on yleensä myös kitaransoittaja. Silloin tällöin on kuultu myös saksofonin, nok-kauhilun ja rumpujen soitantaa. Seurakunnalta on tullut paljon positiivista palautetta muiden soittimien mukanao-lusta.

Hyvä olo laulamisesta

Elina Erkkola on laulanut tuomaskuorossa melkein alusta alkaen. Hän lähti mukaan kuoroon miehensä Karin ohel-la.

Mukana oleminen tuottaa Elinalle ennen kaikkea iloa, mutta myös onnea siitä, että saa yllistää Jumalaa ja hiljentyä rukousten aikana.

”Onnistumisen iloa saa ko-kea, kun näkee uusien ihmisten tulevan rohkeasti mukaan laulamaan kuoroon”, kertoo Elina Erkkola.

Paula Kallio

Pirjo Tiiran kirjassa

Nallemetsän väki on satua ja totta

Miten kertoa lapselle kristillisistä tavoista tai elämän vaikeista asioista? Pastori Pirjo Tiira otti nallet avukseen ja kirjoitti satukirjan. Nalleperheessä osataan ruokarukous ja tiedetään, miksi laskiaista tai pääsiäistä vietetään.

Pihlavan pastori Pirjo Tiira on kirjoittanut satuja pienestä pitäen. Nallemetsän tapahtumat asettuivat kansien väliin kuitenkin vasta vuorottelupaalla vuosien kypsyttelyn jälkeen. Juuri ennen joulua tuli painosta satukirja "Pikku-Nestoriin koti". Tarinoiden kautta hän kertoo niin kristillisistä juhlista kuin arkisesta elämänmenosta.

Kirjassa seikkailevat esimerkiksi hienosteleva Kisseliini, suloinen pupu Pumpsiikas, makkaraa rakastava Koppanen, kirjaviisas Petteri sekä päähenkilöinä Pikku-Nestori, Nallukka, Malla-nalle ja Iso-Nestori.

Pehmolelujen oikea elämä

"Aloin tehdä satuja jo viiden vahana. Isä yritti kirjoittaa niitä pikakirjoituksella muistiin, mutta kun olin varsin vilkas lapsi, hän ei oikein pysynyt perässä kirjoituksessa eikä juonenkänteissä. Sitten kun opin itse kirjoittamaan, kirjoitin satuja viikkoon", kertoo Pirjo Tiira.

Pikku-Nestorin tarina sai alkunsa, kun hän sai mieheltään Hannekseltan lahjaksi.

"Aloimme yhdessä kehittää siitä tarinoita. Aluksi yritimme tehdä nallesta kovin kilttiä, mutta pahoille tavoille hän alkoi pikku hiljaa oppia."

Nyt niin tämä Pikku-Nestoriksi nimetty nalle kuin kirjain toinen päähenkilö Nallukka istuvat tyytyväisinä Tiiran olohuoneen sohvalle. Kaapista lasioven takaa kurkistelee koko joukko muita pehmoleluja.

Käytännössä Pirjo Tiira on testannut tarinoitaan vieraillessaan Pihlavan päiväkodeissa.

Päiväkotiin pääsee aina joku pehmolelu mukaan.

"Aloin miettiä, miten kertoa lapsille kristillisistä juhlista,

Pikku-Nestori ja Nallukka ovat päässeet Pirjo Tiiran satukirjaan, joka ilmestyi juuri ennen joulua. Kuva Pentti Grönroos.

toisen huomioon ottamisesta, tai vaikeista asioista, kuten esimerkiksi kiusaamisesta ja kuolemasta. Tajusin, että nallet voisivat auttaa siinäkin."

Liian helposti selityksestä tulee saamaa tai ylimääräistä selityksen menevää opettamista, mutta tarinan kautta lapset oppivat huomaamattaan ja monipuolisesti.

Arjen iloja ja rosoja

Kristilliset juhlat ja tavat Pirjo Tiira haluaa sijoittaa luonnolliseksi osaksi elämänmenoa.

"Ruokarukous ei ole mitään ylimääräistä. Joulun on Jeesus-lapsen juhla. Pääsiäiseen kuuluu Jeesuksen ylösnousemus. Helposti puhutaan jouluna vain tontuista ja pääsiäisenä pääsiäisnoidista. Haluan säilyttää lapsen mielessä, että näihin juhliin kuuluu toki muutaakin."

Nallemetsän arjessakin on rosonsa. Esimerkiksi Santeri-poika kiusaa ja saa toistekin lapset mukaansa.

"Näistä tilanteista voi selviytyä, mutta en anna liian ruusuista kuvaa. Esimerkiksi toisia kiusaava Santeri jää kirjassa ilkeäksi pojaksi, mutta Santerin myötäilijät katuivat."

Aikuisen näkökulmasta erityisen mielenkiintoinen henkilö on Antti Ananias Viipalsuo, joka

edustaa hyvin jyrkkää kristillisyyden suuntaa. Hänestä kaikki mukava on syntiä. "Tosin Viipalsuostakin alkaa löytyä pehmeämpiä kohtia."

Pirjo Tiira korostaa, että lapset eivät ole niin särkyviä kuin aikuiset helposti kuvittelevat.

"Loppujen lopuksi uutisissa ja todellisessa elämässä löytyy paljon parempia asioita kuin saduissa. Sadun kanssa tulee toimeen. Saa pelätä hetken aikaa isän tai äidin sylissä ja sitten taas iloitaa, että kaikki menikin ihan hyvin."

Tarinoita syntyy kaiken aikaa

"Ideoita on toki vaikka kuinka paljon", vastaa Pirjo Tiira uteluun jatko-suunnitelmista. Erityistä suosikkiahmoa hän ei tarinoistaan keksi.

"Osaan iloita näistä hahmoista erilaisina."

Kirjoittaminen vaatii rauhallisen ajan. Pikku-Nestori -kirjain syntyi vuorotteluvapaalla.

"Ensimmäistä kirjaa kypsyttelin parikymmentä vuotta, niin ei ehkä ihan pian ole odotettavissa uutta, mutta kuka tietää."

Maija-Leena Seppälä

Riemuvuoden tapahtumana Kyllä Elämälle

Porissa toteutetaan massiivinen seurakuntatapahtuma lokakuussa 2000.

"Viimeisestä missiosta on kulunut runsaasti aikaa, joten koko kaupunkia koskettavalle seurakuntatapahtumalle on tilaus", uskoo tapahtuman pääsihteeri, pastori Sakari Leppänen. Kyllä Elämälle on Kansanlähetyksen eri puolilla Suomea toteututtama tapahtuma, jossa seurakunta toteuttaa tule- ja mene -mallia.

Mene-malli vie seurakunnan maastoon, oppilaitoksiin, työpaikoille ja puhelinlinjoja pitkin - jos mahdollista - jokaiseen kotiin.

"Kutsumme tulemaan kirkkoon, kehoitamme tulemaan elämän lähteelle, kasvuryhmään, ulos yksinäisyyden vankilasta", kuvailee Sakari Leppänen.

"Jatkuvastikin on mahdollista, mutta erityisesti tämän tapahtuman viestinä on, että seurakunnan työntekijöitä voi kutsua kotiin keskustelemaan kaikesta elämän kysymyksistä."

Kyllä Elämälle -tapahtuman päätoimikunnan puheenjohtajana on Porin Teljän seurakunnan kirkkoherra Simo Koivunen. Varsinaiset tapahtumapäivät ovat Porissa 19.-22.10. 2000.

Vastaavanlaisia tapahtumia ovat Porissa olleet Tässä Elämä vuonna 1981 ja Missio Pori 1991.

Kasteristi 2000 syntyneille

Tänä vuonna kastetavat porilaislapset saavat kastetilaisuudessaan seurakunnalta lahjaksi hopeariipuksen, jossa on kuvattuna Riemuvuoden tunnus ja takana teksti AD 2000.

Ristin muodon on suunnitellut taiteilija Jukka Rissanen. Siinä on käytetty kirkon Riemuvuoden tunnuskuvioita.

"Riemuvuoden ristit

valmistaa käsityönä hopeaseppä Reijo Salminen. Koru sopii paitsi kastekoruksi myös esimerkiksi konfirmaatiolahjaksi", kertoo johtaja Timo Lankinen Sacrum Oy:stä. Sacrum on kirkollisia erikoistarvikkeita tuottava ja välittävä yritys, aiemmalta nimeltään Kirkon hankintakeskus.

Porilaislasten saamasta lahjasta on Yhteisvastuukeräyksen kautta iloa lapsille laajemminkin, sillä riipuksen hinnasta menee kymmenen prosenttia Yhteisvastuukeräyksen hyväksi. Tämän vuoden keräyksen tunnuksena on "Lapset - Maailman toivo".

Kastettavat porilaislapset saavat seurakunnan lahjana Riemuvuoden hopeariipuksen.

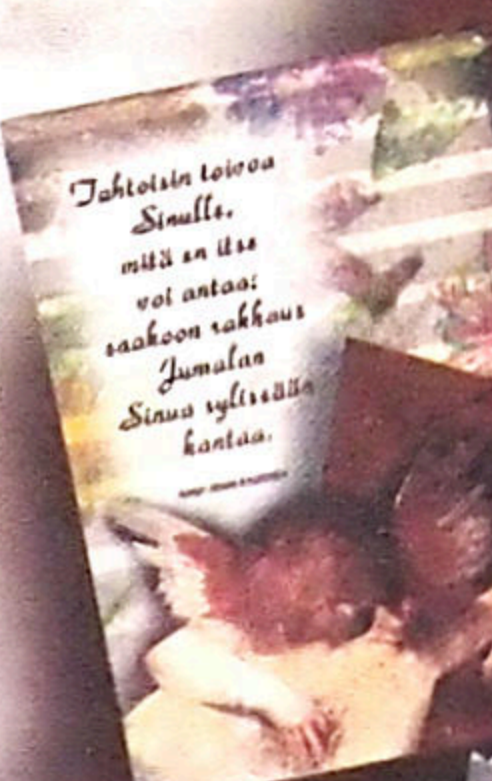
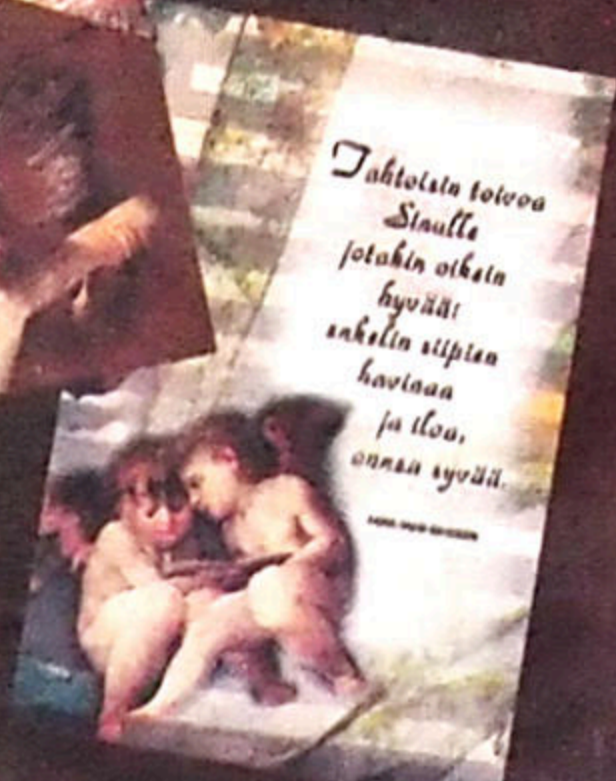
14.2. Ystävänpäivä

Tarkkaile postiasi!

Muista ystävää!

Tarkkaile postiasi, sillä saat pian **ilmaiset ystävänpäiväkortit**.

Voit lähettää ne ystäväillesi ja antaa hänelle lahjan, jonka hän voi avata useinkin...

KIRKKO sanomat

Julkaisija:
Porin ev.lut. seurakunnat
Päätoimittaja:
Kari Erkkola
Toimitussihteeri:
Maija-Leena Seppälä

Toimitusneuvosto:
Porin seurakuntien tiedotustoimikunta

Osoite: Hallituskatu 9 b,
PL 122, 28101 Pori
Puh. 6238 715

Ilmoitusmyynti: Rauno Rautavuori
(09) 682 0741
fax (09) 6130 2343
Yksityistilaus: 25 mk vuosikerta
Kustantaja: Suomen Kirkko-Mediat Oy
PL 137, 00201 Helsinki

Kuvankäsittely: Credonet Oy
Painatus: Oulun Kirjateollisuus Oy
Jakelu: Porin Jakelukeskus
ja posti (Ahlainen)

Seuraava numero: 4.3.